

Prameň

Časopis gréckokatolíckych bohoslovov Ročník XIII. Číslo 1.

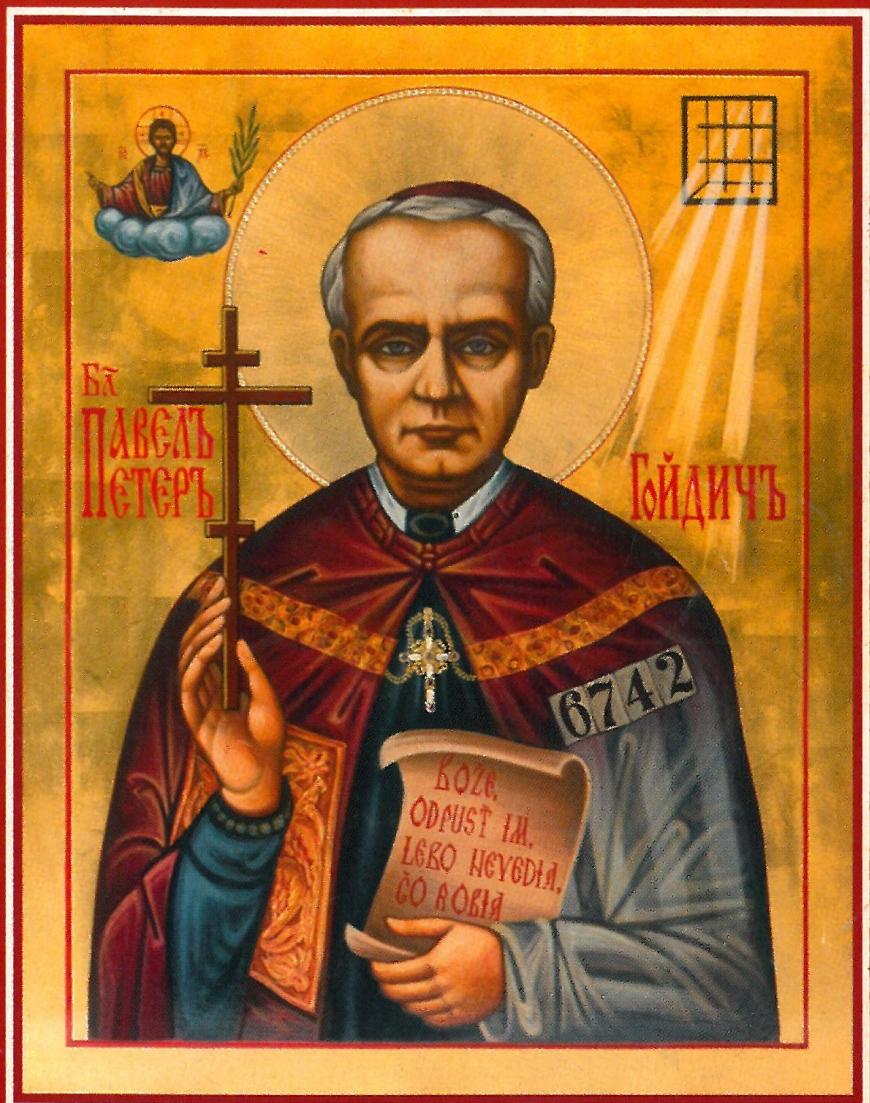
Prehliadka
zborov v Krosne

Ďakovná pút'
do Ríma

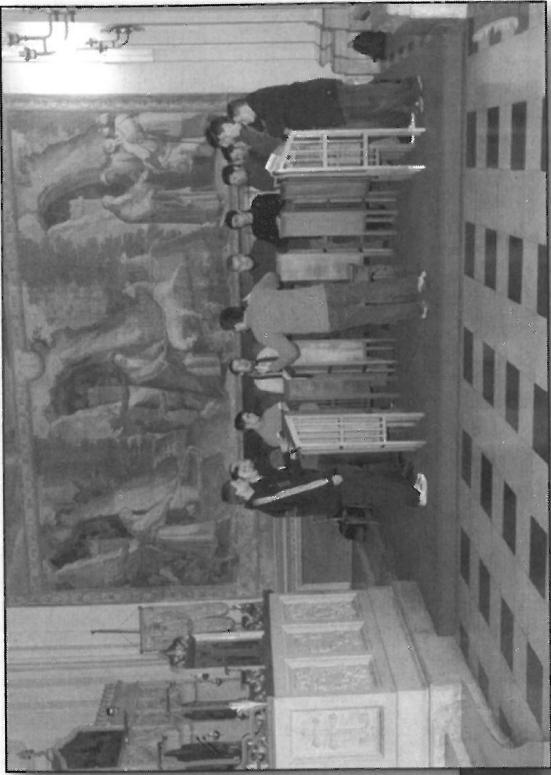

Výročie
košického exarchátu

„ВОН
JE LÁSKA,
MILUJME HO.“

Ďakovná púť gréckokatolíkov do Ríma

REDAKČNÁ RADA:

ZODPOVEDNÝ ZA VYDANIE:
PaedDr. Vasil Kormaník

ŠÉFREDAKTOR:
Martin Barna

GRAFICKÁ ÚPRAVA:
Peter Kačur
Michal Pavlišinovič
Michal Galmus
Mgr. Daniel Dzurovčin

JAZYKOVÁ ÚPRAVA:
Milan Kmec
Mikuláš Jančuš

FOTO:
Pavol Feník

ADRESA REDAKCIE:
Sládkovičova 23
080 01 Prešov
<http://www.gojdic.sk>

Veľmi pekne Vám ďakujeme za všetky Vaše príspevky a dary, ktoré ste s láskou darovali našim seminaristom cez náš fond.

Predstavení seminára

REDAKCIA SI VYHRADZUJE PRÁVO NA ÚPRAVU ČLÁNKOV.

Úvodník 4

Bleskovky 5

Naša púť do Ríma 7

Dotyky zmyslov a srdca 9

Nie je Rím ako r(y)m 10

Muž s tvárou človeka 11

Na odchode 15

Veľaty 20

Vzkriesenie tela 21

Blažený človek 22

Eparchia Van Nuys 23

Zábavná stránka 24

Onedlho v našich ušiach po prvýkrát zazneje to víťazné „Christos voskrese!“. A nasledujúcich štyridsať dní nám bude Cirkev túto skutočnosť našej viery neustále pripomínať, aby táto zvest' dostaťa priamo do srdca. Určite každému z nás by pripadalo komické vidieť korytnačku, ktorá by sa správala ako d'atel'. A opodstatnené, pretože k prirodzenosti korytnačky patrí plávať vo vode a nie liezť po strome a hlavou búchať do jeho kmeňa. Ale smutné je, že práve Ty ako kresťan takúto komédiu mnohokrát predvádzas. Kristus za Teba zomrel, aby v Tvojom živote už nevládol hriech, aby si bol slobodný od každej závislosti a neresti, aby si mohol byť šťastný a prežívať pokoj v srdci a naplno rozvíjať svoju osobnosť. A pozri sa na seba! Neustále padáš do špinnej hriechu; blízneho, v ktorom máš vidieť Krista si už mnoho ráz potupil, preklínal, ba dokonca si ho vyhlásil za svojho nepriateľa; a svoje telo, chrám Svätého Ducha, poškvrňuješ rôznymi nečistotami a závislosťami na alkohole, cigaretách, a mnohom inom. Tak kde je to „Christos voskrese v Tvojom živote“?! Kol'kokrát si už spieval tento tropár a Tvoj život sa nepohol z bodu mrazu. Už vnímaš tú komédiu svojho života?

Práve v tomto čísle Ti chceme ukázať príklady niekoľkých ľudí, ktorí dali svoj život Bohu so všetkou špinou. Každý deň Bohu odovzdávali svoje slabosti, závislosti a hriechy a On to všetko pálil

ÚVODNÍK

(častokrát bolestivo), premieňal ich život a robil ich slobodnými. A my ich dnes uctievame ako svätých. Oni nerobili nič viac, čo by si nemohol aj Ty! Iba odovzdaj svoj život Bohu, aby Kristus mohol zvíťaziť nad hriechom aj v Tebe!

A tak nech to tohtoročné zvolanie „Christos voskese!“ nebude len akýmsi folklórom v Tvojom živote. Ale nech je pre Teba výzvou, aby si znova a znova každý deň odovzdával svoj život Bohu a On nad Tvojím hriechom zasadí víťazný kríž. Stačí len povedať „Bože dávam Ti svoj život so všetkým, čo v ňom je!“ A Ty už nebudeš žiť ako otrok, ale ako slobodný. A budeš počuť Kristove slová, ktoré smela počuť aj cudzoložnica. „Nik Ťa neodsúdil? Ani ja Ťa neodsudzujem!“ (Jn 8, 11) Nezabúdaj, si vykúpený! Už len podľa toho žiť!

Christos voskese!

Milan KMEC, 3. ročník

„KRISTUS SLÁVNE
VSTAL ZMRTVYCH,
SMRŤOU SMRŤ PRE-
MOHOL A TÝM, ČO SÚ
V HROBOCH,
ŽIVOT DAROVAL.“

BLESKOVÝ

14. decembra 2006 prijali v seminárskej kaplnke Najsvätejšej Trojice z rúk vladky Jána Babjaka, SJ poddiakonské svätenie štyria naši bratia šiestaci: Ján Čekan, Pavol Feník, Maroš Palej a Martin Roman. Vladky Ján vo svojej homílie zdôraznil, že stav poddiakona je predovšetkým službou.

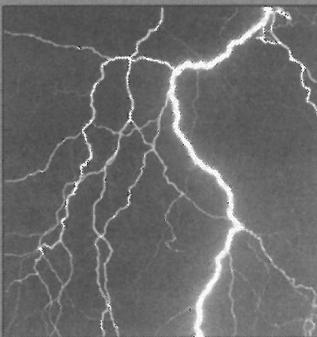
Poslednú duchovnú obnovu v roku 2006, ktorá sa konala od 15. 12. - 16. 12., viedol vladky Milan Chautur. Vo svojich príhovoroch sa zameral na otázky týkajúce sa formácie charakteru bohoslovca, ktorý sa pripravuje na kňazskú službu.

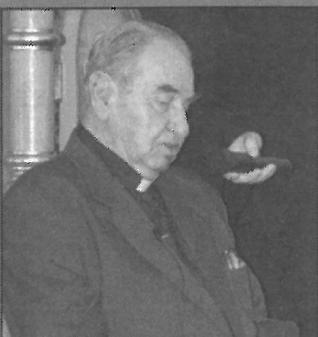
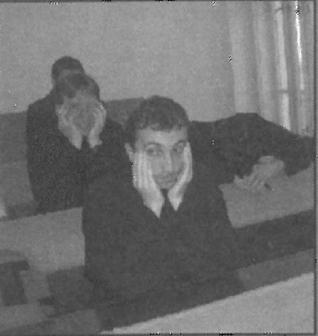
13. 1. 2007 - Prvou novoročnou „akciou“ nášho seminára bola návšteva mesta Krosno v Poľsku, kde sa nás zbor sv. Romana Sladkopevca zúčastnil VII. medzinárodného koncertu kolied. Okrem nášho zboru tu vystúpili ešte ďalšie štyri zby.

18. 1. 2007 sa v našom seminári slávila archijerejská svätá liturgia s vladkom Jánom Babjakom. Po liturgii a chutnej večeri nám vladky Ján posvätil seminárske izby.

Viac do hĺbky modlitby „Otče nás“ nás v januárovej duchovnej obnove (19. - 20. 1.) viedol o. Milan Gábor, správca farnosti Poráč.

4. 2. 2007 - voľné dni, ktoré ešte ostali cez skúškové obdobie, využili niekoľkí bratia piataci a vybrali sa na menší výlet do Univa, kde v studitskom kláštore pôsobí náš bývalý špirituál o. Jozef Maxim.

6. 2. - v seminári sa odovzdávali služby - stálym kantorom sa stal Jozef Šofranko a Michal Kuruc, športové akcie bude zabezpečovať Pavol Mihajlo, naše kultúrne využitie má na starosti nový kultúrny referent Martin Mráz. O zaznamenanie všetkých dôležitých udalostí v našom seminári do seminárskej kroniky sa bude snažiť Slavomír Tarasovič.

Ak niekto neslúži s láskou tu a teraz, s veľkou pravdepodobnosťou nebude slúžiť ani vo farnosti. Slúžte, Boh to vráti!" Aj takéto slová zazneli na februárovej duchovnej obnove (17. - 18. 2.), ktorú si pre nás pripravil o. Pavol Bardzák z farnosti Košice-Ťahanovce.

Naši bratia z Košického apoštolského exarchátu sa 18. februára zúčastnili slávnostnej archijerejskej svätej liturgie v Košiciach, ktorá bola vyvrcholením osláv 10. výročia od ustanovenia Košického apoštolského exarchátu a 15. výročia od biskupskej vysviacky vladky Milana Chautura. Tí, ktorí ostali v seminári, mohli túto liturgiu sledovať v priamom televíznom prenose.

Po úspešnom, či pre niektorých, menej úspešnom zvládnutí skúšok zimného semestra, sme s nadšením a novými silami vstúpili do prednáškového obdobia letného semestra, ktoré sa začalo 19. februára.

S veľkou radosťou sme 21. februára privítali medzi nami o. Michala Masleja, ktorý je posledným žijúcim očitým svedkom atentátu na blaženého vladky Teodora Romžu. Jeho svedectvo sa hlboko zapísalo do našich sŕdc.

24. februára sme sa všetci zúčastnili na archijerejskej svätej liturgii v Bazilike Zosnutia Presvátej Bohorodičky v Lutine, ktorá sa slávila pri príležitosti sviatku katedry sv. apoštola Petra.

7. marca bola v seminárskej aule otvorená výstava fotografií pod názvom „Dejinná udalosť gréckokatolíkov Slovenska, blahorečenie biskupa Petra Pavla Gojdiča v Ríme.“ Na tomto otvorení sa zúčastnil aj samotný autor týchto fotografií Doc. Ing. Ján Viliam Gruska.

Slavomír Tarasovič, Milan Diheneščík, 4. ročník

Naša púť do Ríma

V dňoch 23.-25. marca sa konala d'akovná púť byzanských katolíkov Slovenska do Ríma pri príležitosti 80. výročia vysviacky blahoslaveného biskupa P.P. Gojdiča, na ktorej sa zúčastnili pútnici zo Slovenska a Čiech.

My, bohoslovci spolu s našimi predstavenými, sme pricestovali do Ríma už v utorok. Hned' na ďalší deň sme sa zúčastnili generálnej audiencii na Námestí sv. Petra, kde sme mali možnosť vidieť a pozdraviť pápeža Benedikta XVI. Po tejto audiencii sme sa rozprchli do ulíc Ríma, aby sme stihli poobdivovať čo najviac pamiatok.

Oficiálny program začal v piatok

23. marca v Chráme sv. Antona Veľkého v Russicu. Tu sme spoločne slávili Liturgiu vopred posvätených darov za prítomnosti kardinála Špidlíka, vladkyu Ladislava Hučka, vladkyu Jána Eugena Kočíša a v neposlednom rade nášho vladkyu Jána Babjaka, prešovského eparchu. Po privítaní pútnikov otcom kancelárom Petrikom nás homíliou povzbudil otec Cyril Vasil', ktorý nám pripomenal najmä to, že pri púti v tomto Svätom meste sa nemáme zamerátať len na obdiv a poznávanie pamiatok, ale upriamíť sa najmä na prehľbenie vzťahu s Kristom a budovanie spoločenstva medzi sebou. Jeho postrehy nás oslovili a prinútili zamyslieť sa nad

sebou a prehodnotiť svoj pobyt v Ríme, ako sme ho zatial prežili. Ovocie jeho slov sa prejavilo v nasledujúcich dňoch pobytu. Pútnici sa vytratili z ulíc. Miesto nákupov a návštev pamiatok sme sa radšej stretli pri modlitbe v blízkych bazilikách a chránoch.

V sobotu doobeda sme slávili slávnostnú archijerejskú svätú liturgiu v bazi like Santa Maria Maggiore. V slávnostnej homilii jeho eminencie Tomáša kardinála Špidlíka bola objasnená problematika dôležitosti Cyrilometodskej misie v živote Slovanov a opodstatnenosti ich spolupatrónstva nad Európu. Pri tejto homilii sme si mohli uvedomiť, že Slovania sú srdcom viery celej Európy a v konečnom dôsledku aj to, že my gréckokatolíci sme najviditeľnejšími pokračovateľmi tejto tradície, a preto máme byť tým bijúcim srdcom nielen pre Európu, ale aj pre celý svet. Tieto slová otca kardinála v nás vzburcovali pocit hrdosti, že sme Slovanmi, že sme tým bijúcim srdcom, ktoré bije pre celý svet a nabáda ho, aby tužil a volal po Kristovi.

Ani sme sa nenazdali a bol tu posledný deň púte. Napoludnie sme sa stretli na

Námestí sv. Petra, aby sme sa spoločne s pápežom Benediktom XVI. pomodlili modlitbu Anjel Pána. Zároveň sme mali možnosť pozdraviť pápeža a zaspievať mu *mnoholistvije*. Pápežov pozdrav, úsmev a srdcne gesta nám určite dlho ostanú v pamäti a vybavia sa pri každej i tej najmenšej spomienke na túto púť. Po tomto milom stretnutí sme sa pobrali do Bazily sv. Klementa, kde vyvrcholila naša púť slávením archijerejskej svätej liturgie. Tu nás svojim slovom obohatil jeho eminencia Jozef kardinál Tomko, ktorý vo svojej homilii hovoril o neoceniteľnom prínose Sv. Cyrila a Metoda, o tom že máme byť neustále hrdí na to, že sme Slovania a že máme pokračovať v ceste, ktorú započali sv. Cyril a Metod. Zároveň sa nám naskytla šanca pomodiť sa pri hrobe sv. Cyrila a podakovať Bohu za milosti, ktorými nás počas celej púte neustále zahŕňal. Cestou domov som si všimol mnoho šťastných a pokojných tvári. Bol to určite výsledok tejto požehnanej púte, na ktorej sme si mohli upevniť našu vieru, načerpať nových síl a nadobudnúť pokoj, ktorý nám často kradne dnešný uponáhľaný svet.

Juraj MOŠČÁK, 1. ročník

zľava:

rektor kňazského seminára P. P. Gojdiča v priateľskom posedení v Ríme s veľvyslankyňou SR pri sv. Stolici Excel. Dagmar Babčanovou a s veľvyslancem ČR pri sv. Stolici, Excel. Pavlem Jajtnerom

DOTYKY ZMYSLOV A SRDCA

Pút' je časom milostí. A veľa vecí môže tento milostivý čas ovplyvniť. Či sú to ľudia, spolupútnici, alebo tí, ktorých sme stretli. Či je to počasie, slnko alebo zima, vietor a dážď, či kvalita pohodlia dopravného prostriedku i cesty, po ktorej kráčaš. To všetko sú vzájomné dotyky zmyslov i srdca.

Aj naša tohtoročná pút' do Večného mesta, Ríma, pri príležitosti 80. výročia biskupskej vysviacky nášho blahoslaveného biskupa mučeníka Pavla Petra Gojdiča bola naplnená týmito dotykmi. Celučký deň cestovania autobusom vyštrediali kroky v splete Rimánov a iných pútnikov či turistov. Hotová haravara v celom meste, na všetkých posvätných miestach, pri hroboch mučeníkov i pri stretnutí so Svätým Otcom. Vstupujeme do bazilík a chrámov, očakávame tam posvätné ticho a nachádzame šum. Čakáme pokoj ľudí zotravájúcich v tichej modlitbe na svojom mieste a všade je pohyb. Nie sme na to zvyknutí. Avšak toto sú tie dotyky zmyslov na našej púti. Dotyky s posvätnými miestami našimi očami, našimi ušami, dotyky rukami i nohami i nosom. Vnímame tu Božiu nádheru. Tým najdôležitejším dotykom je dotyk srdcom. Ten dotyk môžeš uskutoč-

niť i vo veľkom ruchu veľkomesta v oáze svojho srdca. Boh je stále pripravený na stretnutie a takisto i svätí v Jeho sláve. Nerozumným by bolo, dať sa pri tomto stretnutí spolupútnikmi vyrušiť. Ved' aj oni sú na púti. Bolo to také tajomné vnímať Ježiša spolu s tými, nám blízkymi svätými na miestach, ktoré sú späť s ich životom. S blaženým Pavlom v Bazilike svätého Klimenta i so svätým Cyrilom a Metodom. A s nimi aj v Bazilike Santa Maria Maggiore – ved' tam priniesli naše sväté knihy. S apoštolmi Petrom a Pavlom na miestach ich životného skonu v Bazilike svätého Petra vo Vatikáne a v Bazilike svätého Pavla za hradbami. Taktiež v Bazilike svätého Petra v okovách i Bazilike svätej Praxedy spolu so svätým Cyrilom, ktorý tam skončil svoju životnú púť. A podobne aj na iných miestach. Dotyky srdcom v modlitbe za seba, rodinu, najbližších, bohoslovcov, predstavených i ostatných. Nezabudnuteľné boli chvíle, ked' sme spolu chválili Pána spevom, či radosťou a tak sme oslovilí iných ľudí či už na Námestí svätého Petra, alebo v Pantheone i pri spoločnej modlitbe pred jedlom.

NIE JE RÍM AKO R(Ý)M

Nebojte sa, v tomto článku nechcem hovoriť o tom, ako dokáže jedno písmenko zmeniť zmysel jedného slova. No skôr o tom, ako dokáže slovo zmeniť zmysel vnímanej reality pútnika.

Večné mesto, mesto bohov, pupok sveta - a mnoho iných synoným, by sme našli na pomenovanie hlavného mesta Talianska a miesta, kde sa nachádza sídlo viditeľnej hlavy Katolíckej cirkvi – mesta Rím. Mne sa však počas tejto mojej prvej návštavy tohto veľmi významného mesta tislo pred oči iné pomenovanie. Dalo by sa vyvodiť z myšlienok apoštola Pavla, ktoré adresoval práve rímskym obyvateľom: „*Ale kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšmi rozhojnila milosť,*“ (Rim5, 20). Čiže nielen mesto hriechu, ktorý na vás kričí z každej jednej starobylej stavby, ale aj mesto nevýslovnej milosti a zlútovania, ktoré hádam aj toho najtvrdšieho pútnika

10

hladajúceho pravdu nasmeruje na nekonečne milostivého Boha.

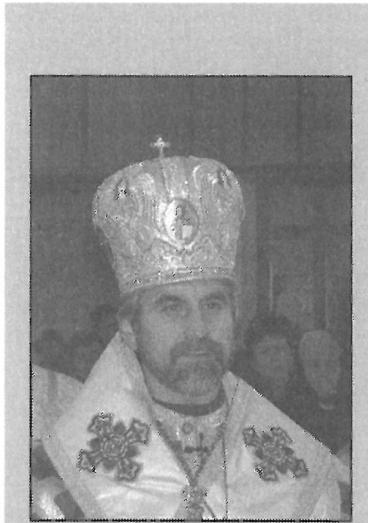
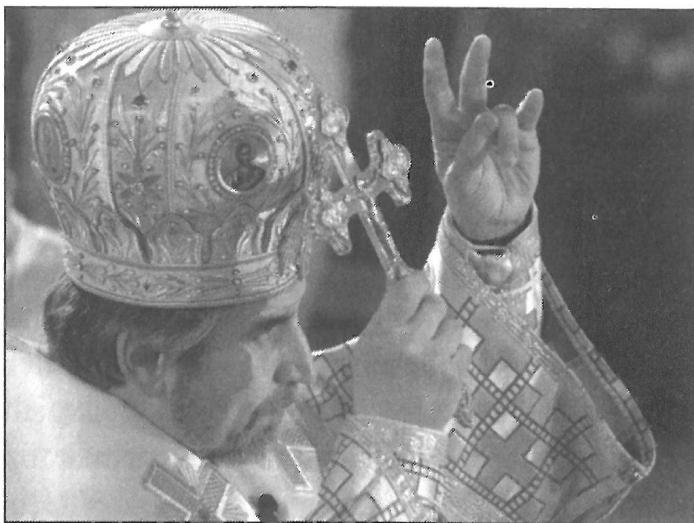
Práve do tohto mesta smerovali pred 80 rokmi aj kroky jedného muža, ktorý síce pre svet nebol „pánom fantastickým“, no predsa sa z tohto mesta vracal ako nový človek. Nie ľudskou, ale Božskou mocou získal plnosť kňazskej služby. A neustálym rozhodovaním sa pre službu Bohu a svojmu stádu, sa stal natol'ko podobným „pánovi fantastickému“ s veľkým „P“, že ho dnes môžeme oslavovať ako blahoslaveného a skrze jeho príhovor si od nášho Nebeského Otca vyprosovať množstvo milosti do každého dňa nášho života. Iste ste si už domysleli, že tým mužom je blahoslavený vladyska Pavol Peter Gojdíč, OSBM a že tým slovom, ktoré očist'ovalo od hriechov jeho samotného, podobne ako očist'uje aj mesto Rím od špinu pýchy, intrigánstva a nevraživosti, je to Slovo, ktoré sa „telom stalo a prebývalo medzi nami. A my sme uvideli jeho slávu, slávu, akú má od Otca jednorodený Syn, plný milosti a pravdy“ (Jn1, 14). Toto Slovo očist'ovalo môj pohľad počas celej púte a smerovalo ho k vyšším hodnotám, ktoré som na tomto mieste zrazu mohol vidieť v takom množstve ako nikde inde. A očist'ovalo aj moje srdce. A ja som tak vďaka Božej milosti mohol nanovo prežiť skutočnosť, že som nielen hriescnym, ale aj veľmi požehnaným mužom.

Boh chce, aby si mal túto skúsenosť s Jeho milosťou aj Ty brat, sestra. Neboj sa, nemusíš ani cestovať 27 hodín v autobuse:), stačí ak sa viac otvoríš počúvaniu a čítaniu *Jeho zaľúbeného listu* (Božieho slova- Biblie) a s modlitbou na perách si ho necháš zapisovať do srdca.

A zmena reality sa môže začať.

Adam MACKOVJAK, 3. ročník

MUŽ S TVÁROU ČLOVEKA

Dejiny ľudstva ponúkli človeku mnohé osobnosti, ktoré oslovili svet. Ak ste niekedy túžili po stretnutí sa s človekom, ktorého blízkosť so sebou prináša zvláštnu atmosféru pokoja, alebo ste s nemým úžasom počúvali múdrost' vychádzajúcu z úst daného človeka, máte šťastie. Osud vám doprial „potknúť sa“ o osobnosť. Dnes vám chceme ponúknut' rozhovor s človekom, pri ktorom ľudia prežívajú podobné pocity. **Preosvietený vladuka Milan Chautur, CssR.**

Vladuka Milan, v roku 2007 naša Cirkev prežíva tri veľké jubileá: osemdesiat rokov od vysviacky blahoslaveného vladu P.P. Gojdiča; pätnásť rokov Vašej biskupskej vysviacky a desať rokov existencie Košického apoštolského exarchátu. Vnímate určitú prepojenosť medzi týmito udalosťami?

Každé výročie je nielen akousi spomienkou, ale zároveň výzvou na prehodnotenie toho, čo sa za ten čas udialo. A tak, keď pozérame na život blahoslaveného Pavla Petra Gojdiča musíme povedať, že za jeho života sa udialo veľa krásnych a dôležitých vecí pre Gréckokatolícku cirkev. V období, kedy Gréckokatolícka cirkev bola likvidovaná, svätosť a sila tohto muža upevnila vieru tých, ktorí boli mimo väzenia, v ktorom on strávil svoj život a kde aj zomrel. Jeho vytrvalosť a vernosť Cirkvi, ktorú reprezentoval ako biskup spôsobila, že mnohí ľudia v podzemí žili ako gréckokatolíci. Snažili sa svoj náboženský život napĺňať tak, ako najlepšie vedeli.

Ja som prežíval svoj život v dedinke Veľká Poľana, kde ľudia ostali verní Gréckokatolíckej cirkvi tým, že sa schá-

Vladuka Milan Chautur sa narodil 4. septembra 1957 v Snine. Detstvo prežil v dnes už neexistujúcej rusínskej obci Veľká Poľana na východe Slovenska. Študoval na gymnáziu v Humennom a už počas stredoškolského štúdiá v roku 1974 zložil prvé rehoľné slúby v Kongregácii Najsvätejšieho Vykupiteľa (redemptoristov).

Po maturite bol prijatý na Cyrilometodskej bohosloveckú fakultu v Bratislave. Kňazskú vysviacku prijal z rúk križevackého eparchu Dr. Joachima Segediho dňa 14. júna 1981 v Prešove.

Dňa 1. júla 1990 bol zvolený za vice-provinciála kongregácie redemptoristov so sídlom v Michalovciach. O dva roky

na to ho 11. januára 1992 Svätý Otec Ján Pavol II. menoval za titulárneho biskupa kresimenského a pomocného prešovského biskupa. Biskupskú chirotóniu (vysviacku) prijal 29. februára 1992 v Mestskej hale v Prešove z rúk prešovského sídelného biskupa Mons. Jána Hirku. V tom čase bol najmladším biskupom Katolíckej cirkvi. Dňa 21. februára 1997 bol Mons. Milan Chautur Svätým Otcom Jánom Pavlom II. menovaný za apoštolského exarchu pre novovytvorený apoštolský exarchát katolíkov byzanského obradu v Košiciach. V rámci Konferencie biskupov Slovenska vedie vladyska Milan Chautur Radu pre rodinu a mládež.

dzali na utierne, večierne, na rozličné pobožnosti a sami si pochovávali zomrelých. Vernosť blahoslaveného biskupa Pavla Petra Gojdiča spôsobila to, že Gréckokatolícka cirkev pretrvala a dnes je tu.

A ako vnímam pätnásť rokov svojho účinkovania v biskupskej službe a ako košický exarcha? Istotne, človek má veľa predsa vzati do života, keď vstupuje do nejakej váznej úlohy. To, čo som pri vstupe na biskupskú pôdu mal ja vždy pred očami, bolo posilniť identitu gréckokatolíka v našej spoločnosti. Päťdesiate roky veľmi ubili povedomie: „Som gréckokatolík a to čosi znamená!“ Gréckokatolíci sa niekedy vázne hanbili priznať sa k tomu, že sú gréckokatolíkmi, pretože mnohokrát zostávali len akýmisi rusnákm, ruskou cirkvou a podobne. A toto ma mrzelo, pretože táto Cirkev v sebe obsahuje obrovské bohatstvo Východu. Na obradovom základe som sa usiloval pozdvihnúť naše povedomie do takej miery, aby si gréckokatolíci uvedomili, že to, čo my máme, to bohatstvo, tú spiritualitu Východu, je čosi úžasné. Dokonca tak úžasné, že osloví aj západného človeka. Čiastočne už cítiť určité oživenie a vedomie, že je to čosi krásne pri obnovených textoch Liturgie Jána Zlatousteho, Bazila Veľkého, Vopred posvätených daroch, či vysluhovaní svätych tajomstiev. Ba keď sa objaví sv. liturgia v televíznych prenosoch, mnohí ľudia až zo západu Slovenska, z Bratislav, Nitry, volajú: „Bolo to čosi úžasné! Cez obrazovku prenikala tá atmosféra akejsi služby Bohu!“ Aj cez tieto skutočnosti vnímam čiastočné napĺňanie mojich snáh ako biskupa o obnovu identity gréckokatolíka. Nikdy však človek nemôže byť plne spokojný. Vždy musí ísť dopredu, ak chce, aby to napredovalo.

Mal som ešte jednu veľmi vážnu víziu. Videl som dosť roztratenú našu gréckokatolícku mládež. Tá tak isto ako aj ostatná mládež túžila po nejakých stretnutiach. A tak sa väčšinou rozišla po ponúknutých možnostiach v rozličných hnutiach, alebo v rozličných iných skupinkách. Veľmi som túžil po tom, aby sa naša mládež schádzala pri gréckokatolíckych bohoslužbách, pri prežívaní gréckokatolíckej liturgie a duchovnosti. A to sa začalo pomaličky napĺňať. Hned' v prvom roku mojej biskupskej služby sa zorganizovalo prvé stretnutie gréckokatolíckej mládeže na Ružíne, nedaleko Košíc. Z ekonomickej a organizačnej stránky to bolo veľmi náročné a ja ako pomocný biskup som mal zverenú inú sféru v Prešove. No napriek tomu som nechcel zanedbať túto vec. Aj preto som usporiadal Vianočné gréckokatolícke

ZDROJ:

<http://www.grkatke.sk/clanokf.aspx?idez=23>

futbalové turnaje a tiež som sa usiloval zorganizovať dievčenské volejbalové turnaje. Taktiež som sa snažil nejakým spôsobom zgrupovať mládež pri speváckych zboroch. To začínať veľmi skromne tu v Košiciach, kde bol vtedy farárom o. Székely. Pomaľičky všetky tieto aktivity naberali na sile a dnes s odstupom pätnastich rokov môžem povedať, že viac-menej fungujú všetky tieto aktivity až s výnimkou volejbalového dievčenského turnaja. Tieto aktivity združujú mládež už v dosť veľkých počtoch. Napríklad Ružín sa znásobil v stovkách do stretávaní sa gréckokatolíckej mládeže na Bystrej. Toto miesto som doporučil aj preto, lebo mi tu boli veľmi blízki a známi ľudia čias, kedy som v Humennom pôsobil ako kňaz v Porúbke. Takže tieto aktivity, čo sa týka mládeže sa podarili.

Ešte veľmi vážna vízia, ktorú teraz vnímam je vstúpiť na pole rodiny. Rodina je rozbitá. Ľudia idú za prácou do západného sveta, hľadajú možnosti ako obživiť rodinu. A niekedy je to veľmi náročné dať ju fyzicky dohromady. Je pravdou, že chlieb na každodenný stôl potrebujú. No na druhej strane je treba pozdvihnuť ducha ľudí, čo vstupujú do manželstva a zariadujú si rodiny do takej miery, aby fyzická vzdialenosť nebola tou vážnou prekážkou, prečo potom nastávajú vážne roztržky, ktoré vedú až k rozvodom. Čiže ešte táto skutočnosť je predo mnou akousi takou veľkou výzvou. Lebo samotné výročia, nemajú byť len záležitosťami návratu do minulosti, ale zároveň majú byť akousi výzvou pre budúcnosť. Človek pri hodnotení toho, čo sa udialo za tieto roky, má dospiť k tomu, čo by malo ešte nasledovať, aby sa zdôraznila, respektívne zvýraznila práca, ktorá nikdy na tejto zemi nebude ukončená, ani nikdy nebude úplne dokonalá. Ale vždycky je možné ju zdokonaľovať a vždy je možné ju zintenzívňovať.

V čom Vás najviac oslovil blahoslavený vladyska P. P. Gojdič?

Vždy mi imponujú ľudia, ktorí sú jednoduchí a skromní. Popri veľkých veciach, ktoré vo svojom živote oni robia, zostávajú jednoduchými ľuďmi, ktorí sa dokážu priblížiť k dieťaťu, dokážu hovoriť s jednoduchým človekom, nepohrdnú dedičanom, ktorí majú jednoducho radi to bezprostredné. A to oslovuje druhého človeka. A vladyska Gojdič bol práve takýmto človekom. I príbehy o tom, ako prišiel a niesol kufor nejakému význačnému kanonikovi už ako biskup a ten sa o tom dozvedel až neskôr, alebo keď prišiel na faru a kňazi ho poslali ako „kaplánka“ pokrstiť, lebo oni mali „dôležitejšie stretnutie pri stole“. A až keď v matrike zapísal svoje meno zistili, že je to biskup. Všetky tieto príbehy hovoria o obyčajnosti človeka, ktorý svoju biskupskú službu bral tak ako ju má brat - ako službu. Ako ponížený služobník, ktorý vo všetkej zodpovednosti plnil to, čo mu Cirkev zverila, to čo Boh naložil na jeho ramená. A pri tom ostával jednoduchým človekom, ktorý si o sebe nič viac nemyslel, ba vždy ešte nižšie myseľ. Ked' sa ho pýtali, ako je možné, že ho takého mladého zvolili za biskupa, počul som, že sa vyhováral: „Ale ved' v našej Gréckokatolíckej cirkvi sa kňazi ženia. A až tak veľa episkopabilných nie je, tak napokon mne zverili túto úlohu.“ A podobné jeho výroky svedčia o tom, že tento človek bol naozaj svätý. **Lebo svätość spočíva v naozajstnej poníženosti a v jednoduchosti človeka, ktorý zodpovedne prijíma úrad a robí to, čo od neho Cirkev a Boh žiada.**

**Podobne ako vladyska P.P. Gojdič aj Vy ste v mladosti vstúpili do monastiera.
Ktorý moment vo Vašom živote bol rozhodujúci pri tomto Vašom kroku?**

Detstvo je vždycky teritoriom mnohých hlbokých a vážnych zážitkov, ktoré nemajú nejaký intelektuálny základ a nejako vniknú do človeka. Ja si spomínam na tú uprázdnenu, rozostrielanú Veľkopol'anskú cerkvu, ktorá bola sice vždy plná ľudí, no miesto kňaza, kde stál, z kadiaľ kázal, kde slúžil sv. liturgiu bolo stále prázdne. A vtedy vo mne vznikla úžasná túžba zostať na tomto mieste ako kňaz. Detsky som vtedy nehodnotil fakt, že to nie je v mojich silách, lebo politické sily, ktoré tu vtedy vládli, likvidovali Gréckokatolícku cirkev a že ja sa nebudem môcť stať gréckokatolíckym kňazom. **Jednoducho som povedal, že chcem byť kňaz!** To bol prvý moment, kedy som zacítil silnú túžbu zaplniť to uprázdnene miesto po Komsi veľmi vážnom a dôležitom v tomto chráme.

A potom, keď po šesťdesiatom ôsmom roku sa umožnilo gréckokatolíckym kňazom vrátiť a znova pôsobiť, prišli tu noví ľudia. Vnímal som o. Pothajeckého v jeho naozajstnej skromnosti i svätosti života a uvedomoval som si, že takýmto kňazom by som chcel byť. Neskôr som si všímal kňazstvo cez širší, misijný rozmer. Keď prišiel o. Ištvaník a hovoril mi o Kongregácii redemtoristov, **zatúžil som ísť nielen na jednu farnosť, ale do sveta a hovoriť ľuďom o Kristovi**, ktorý ma tak silne oslovil a zaujal. Takýchto momentiek, v ktorých si človek uvedomoval, že Pán Boh ho chce postaviť na akési miesto, ktoré nie pre neho samého je dôležité, ale pre tých, ku ktorým bude poslaný, bolo oveľa viac. Až po moment, kedy som pred prvými rehoľnými sľubmi kľačal v Petríkovskom chráme pri bohostánku. Akoby sa stratil celý svet a tam som cítil: „Kristus je tu! A je pre Teba; v tvojom živote ten najväčnejší, ktorého bude treba dávať aj iným ľuďom, lebo sám cítisť kolko radosti ti spôsobuje v tvojom živote!“

Napokon Vladyska, čo by ste odkázali našim čitateľom k nastávajúcim sviatkom vykúpenia človeka?

Čo sa týka sviatkov Paschy je dôležité si uvedomiť, že oni sú vždy spojené s krížom. Kríž nie je bez vzkriesenia a vzkriesenie nie je bez kríža! A tak aj tí, ktorí chcú naozaj vstúpiť do týchto sviatkov radosti, do najväčších sviatkov cirkevného roka, musia túto vec pretransformovať do svojho osobného života. Nechcime sa len tešiť a radovať, keď nechceme na seba prijať aj istý diel zodpovednosti, istý diel utrpenia a prijať aj tie problémy, ktoré prináša život. Kríž je spojený so vzkriesením! Preto aj Kristus na kríži vo východnej spiritualite sa nezobrazuje ako ubiedená postava umierajúceho človeka, ale ako víťaziaci muž nad hriechom, nad všetkou temravou. A tak vzkriesenie nie je izolované od predchádzajúceho utrpenia a pochovania. Jedno s druhým súvisí. A preto prajem všetkým čitateľom, aby vo svojom živote spájali to, čo tvorí podstatu ich stárostí, ich zodpovednosť s tým, čo vedie k ich radosti a k naplneniu šťastia, z toho, že ich život nie je prázdny, ale je užitočný práve cez prijatú zodpovednosť a obetavú lásku dávanú k tým druhým. (*pokračovanie v budúcom čísle*)

NA ODCHODE ...

1. Prečo si sa rozhodol pre seminár?

Pocítil som Božie volanie vo svojom srdci a rozhodol som sa kráčať za Kristom v Jeho stopách.

2. Tvoj najkrajší duchovný moment počas formácie v seminári?

Nepochybne to boli duchovné cvičenia s o. biskupom Hlibom, ktoré sme absolvovali pred Vianočnými sviatkami v roku 2002.

3. Čím t'a oslovil P. P. Gojdič svojim životom a čím by si ho chcel nasledovať?

Blahoslavený biskup P. P. Gojdič ma najviac oslovil svojim postojom k utrpeniu. Vďaka svojej viere dokázal prekonáť utrpenie a bolest', ktorú počas svojho života znášal.

4. Aké sú tvoje plány do budúcnosti?

Slúžiť ľuďom v Kristovom mene na mieste, kde ma o. biskup pošle a v rámci talentov, ktoré mi dal Boh.

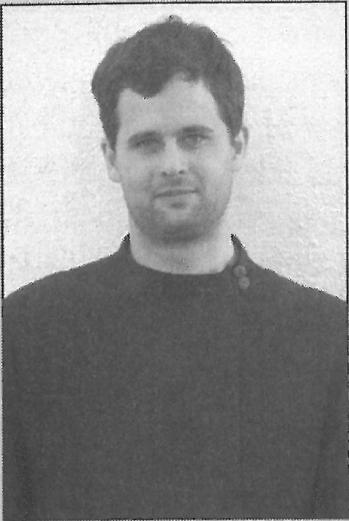
PAVOL FENÍK

PREŠOVSKÁ
EPARCHIA

JURAJ LUKÁČ

MUKAČEVSKÁ
EPARCHIA

1. Juraj aký moment tvojho života t'a upozornil na to, aby si šiel do seminára?

Ten moment by som radšej nazval osobou. Bol to práve Ježiš Kristus prostredníctvom misií v našej farnosti, ktoré zorganizoval otec Andrej Slodička. A nemalú úlohu v tom malo neskôr aj bližšie oboznamovanie sa s okolnosťami okolo slávenia Božskej liturgie.

2. Keby si niečo mohol zmeniť v seminári, čo by to bolo a prečo?

Zmeniť? Iba to, čo sa dá. A prečo? Lebo to, čo sa meniť nedá, sa jednoducho nedá. Na prvom mieste sme tu na zmenu my sami.

3. Čo vnímaš pod mottom P. P. Gojdiča: „Boh je láska, milujme ho?“

Jedna veľká pravda, ktorú máme mať každý z nás zapísanú v srdci. A aspoň raz za deň aj na svojich perách.

4. Aké máš plány do budúcnosti a načo z nich sa najviac tešíš?

Nie je ani tak dôležité aké plány mám ja, ale aké plány má so mnou náš Pán Ježiš Kristus. Ale určite sa teším na každý jeden, ktorý má pre mňa pripravený. Lebo nech je to čokoľvek, určite to slúži k spáse mojej duše i k spáse iných duší. A aj keď viem, že mnohokrát to nebude vôbec ľahké, verím, že s Jeho pomocou i s pomocou mojej budúcej manželky to všetko bude v prvom rade na slávu nášho Nebeského Otca.

1. Janko, keby si si mal ešte raz vybrať nejaké povolanie, bolo by to kňazstvo? Ak áno, prečo?

Určite áno, pretože ak Boh povoláva, myslí to vážne, a ja som sa počas pobytu v seminári v tomto povolanií utvrdil.

2. Kto t'a najviac oslovil z kňazov, a čím?

Bol to otec Peter Krenický svojim prístupom k mladým a svojou obetavosťou počas kaplánskej služby v Prešove.

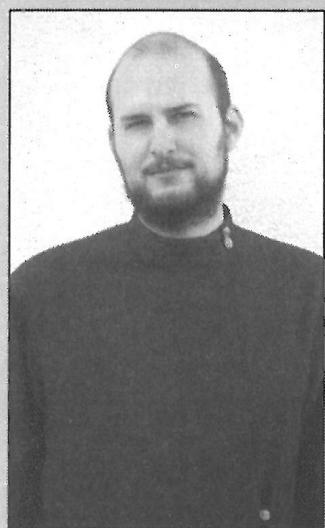
3. Ktorá čnosť blaženého biskupa Pavla Petra Gojdiča t'a oslovila a ako? Prečo by si ju chcel žiť vo svojom živote?

Najviac ma oslovuje jeho pokora, ale hlavne schopnosť milovať svojich nepriateľov. V prikázaní lásky je zahrnutý celý boží zákon a nasledovať Krista znamená pripodobniť sa mu. Moja láska k ľuďom má byť obrazom Božej lásky. Kňaz má niest' ľuďom Krista, nie seba.

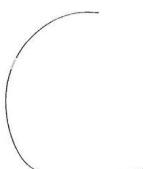
4. Aké sú tvoje plány do budúcnosti?

V seminári som sa naučil nič si pevne neplánoval', pretože moje plány sa môžu zmeniť z minúty na minútu, ale Boží plán so mnou sa nikdy nemení, ide len o to, nakol'ko ho dokážem v svojom živote objaviť.

JÁN ČEKAN

**PREŠOVSKÁ
EPARCHIA**

MARTIN ROMAN

PREŠOVSKÁ
EPARCHIA

1. Keby t'a Boh nepovolal do seminára, čo si myslíš, kde by si bol teraz?

Myslím, že by som niekde pracoval. Určite by som už neštudoval.

2. Ktorý z bratov bol pre teba, Martin, oporou v t'ažkých chvíľach?

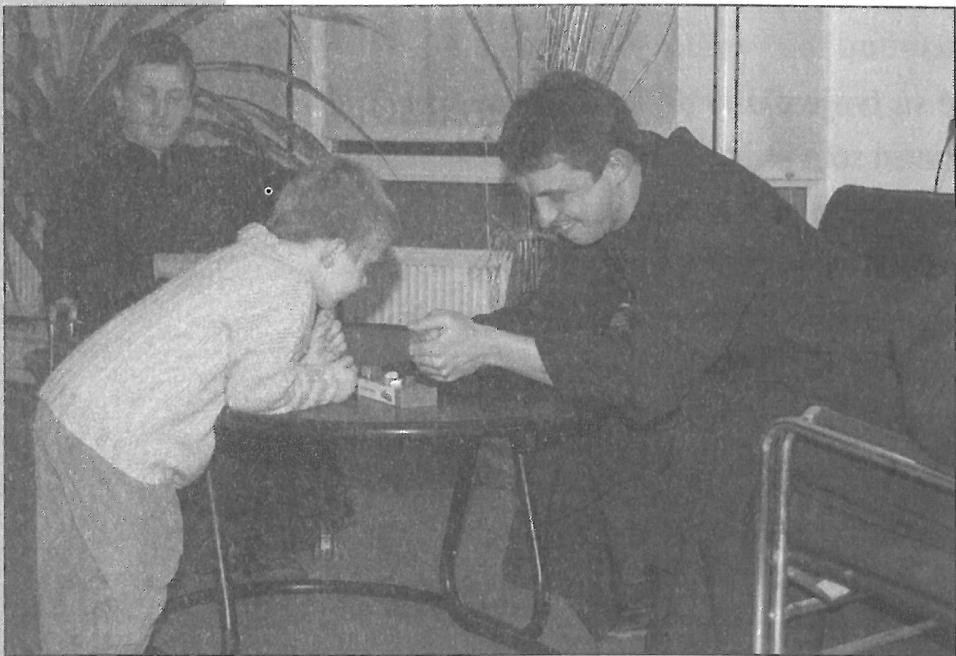
Mnohí bratia mi počas týchto rokov v seminári boli svojimi postojmi, správaním a ochotou, veľkou oporou. Nemyslím, že by ich tu bolo treba menovať.

3. Akú charizmu Pavla Petra Gojdíča by si chcel žiť a v čom by si ho chcel nasledovať?

Trpezlivosť v znášaní t'ažkých situácií života.

4. Aké máš plány do buducnosti?

Budúcnosť si veľmi neplánujem, budem sa snažiť prežívať čas podľa najlepšieho vnútorného prevedčenia.

1. Maroš, kedy si povedal Bohu svoje áno?

Ja si už presne nepamätam, lebo to bolo strašne dávno. Ale viem, že odvtedy hovorím Bohu svoje áno každý deň a do každej situácie.

2. Kto z kňazov, ktorých poznáš je tvojim vzorom?

Mojim vzorom? Mojim vzorom je každý kňaz, ktorý žije s Kristom naplno každý deň a ktorý ohlasuje Božie slovo a nie slovo svoje.

3. Aké slová t'a oslovili v katedrále na bdení pri ostatkoch blaženého Pavla Petra Gojdiča?

Pán povedal svojim učeníkom: „Toto vám prikazujem: Aby ste sa milovali navzájom.“

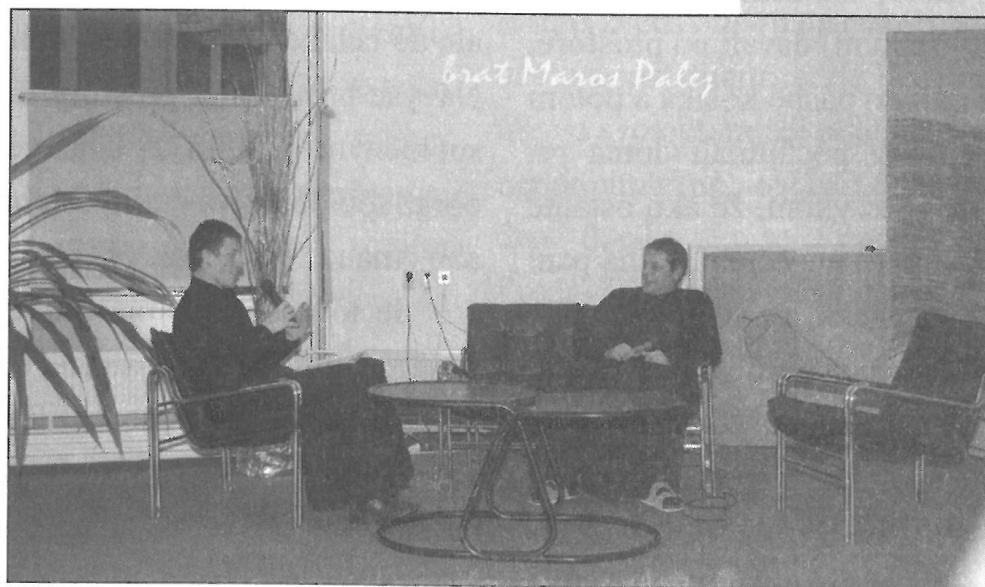
4. Ako si predstavuješ svoju budúcnosť?

Ja si svoju budúcnosť nejako konkrétnie neplánujem, lebo žalm 126 hovorí: „Ak Pán nestavia dom, márne sa namáhajú tí čo ho stavajú.“ A tak všetko čo mám, skladám do jeho rúk.

MAROŠ PALEJ

**PREŠOVSKÁ
EPARCHIA**

TRADÍCIA, KTORÁ JE NIELEN V DEDINE

VELATY

Začal by som tento príspevok spomienkou názvu dediny mojej mamky, keďže ona bola mestom, kde som prvýkrát zažil jednu nádhernú paschálnu tradíciu. A to nie hocijakú. Mohol som mať možno tak päť rokov, ale živo si pamätám, ako ako ma poslala babka s československou päťkorunáčkou za kurátormi s papierovou škatuľou, z ktorej každému záujemcovi (teda vlastne všetkým) dávali po prosfore, ktorú sme si dali do nášho košíka a potom s radosťou sme si pochutnali doma pri stole. Obvykle je zvykom, že ako ostatné prosfory, tak aj tieto napečie miestna pani – teda manželka kňaza, ale sú aj výnimky. V niektorých väčších farnostiach to pre nich znamená veru niekoľko hodín strávených okolo sporáka, či lepšie povedané rúry.

Takmer každá farnosť trebišovského protopresbyterátu ju pozná, a je ľažké ur-

čiť, kde začala. Medzi ľud'mi je však oblúbená, a myslím, že málokto by si dnes už vedel v týchto obciach predstaviť Paschu bez prosfory v košíku. A má to aj širší aspekt. Mnohokrát je kňaz vnímaný len ako ten, kto ľud'om darúva iba duchovné dobrá, ale tento zvyk ukazuje symbol toho, že kňaz chce sýtiť celého človeka, ako aj kresťanstvo a viera nepatrí len do chrámu ale do celého života v jeho komplexnosti. Navyše prinesením prosfory domov a jej spoločným požitím sa ukazuje nádherný obraz spoločenstva okolo chleba, podobne ako emauzskí učeníci.

Je to čosi unikátné a úžasné, ale ja som rád, že Pán mi požehnal ľudí, vďaka ktorým som nielen spoznal túto tradíciu, ale hlavne prijal vieru v zmŕtvychvstaleho Krista.

Daniel ČERNÝ, 5. ročník

VZKRIESENIE TELA

Už svätý Pavol, keď začal v Aténach hovoriť o vzkriesení mŕtvych, utŕžil len posmech vzdelancov a filozofov. Verilo sa na život po smrti, na nesmrteľnosť duše, na stiahovanie duší. Načo by však malo byť vzkriesené hmotné telo?

Čoraz viac ľudí v našej spoločnosti znova verí v reinkarnáciu, prevelenie, nie však na vzkriesenie tela.

Prvým rozhodujúcim a jasným svedectvom zmŕtvychvstania je zmŕtvychvstanie Ježiša Krista. Pretože on vstal z mŕtvych i my veríme, že s Ním vstaneeme. Pre našu nádej máme dve svedectvá: svedkov jeho vzkriesenia, ktorí s Ním po jeho zmŕtvychvstaní jedli a pili a od toho času každodenná skúsenosť viery všetkých generácií, že vzkriesený Pán je pri nás v slove, vo sviatostiach, vo svätych a že prebýva v našich srdciach.

Druhým svedectvom je prisľúbenie, ktoré nám zanechal apoštol Pavol, kto-

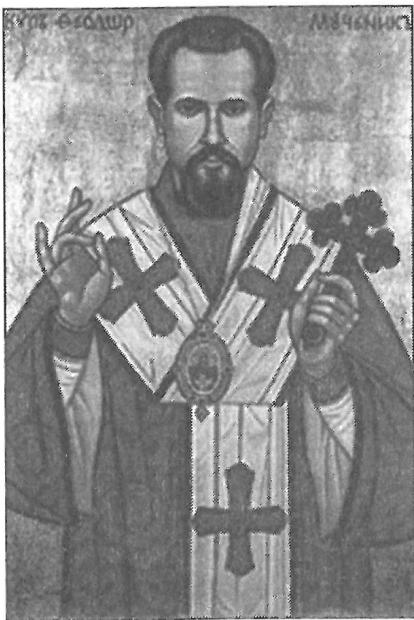
rý inšpirovaný Svätým Duchom napísal: „Lebo ak veríme, že Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych, tak Boh aj tých, čo zosnuli, skrze Ježiša priviedie s Ním.“ (1 Sol 4, 14) Hmotný vesmír sice pominie, i naše telo ako jeho súčasť sa stratí a zmení na prach. Je nám však prisľúbené nové nebo a nová žem. V Kristovi bude všetko obnovené naša telesnosť bude vzkriesená a oslávená. Jeho vzkriesené telo je už počiatkom tohto nového stvorenia.

A nakoniec posledné svedectvo, to najdôležitejšie, ktoré nám podávajú s vie-rohodnosťou všetci evanjelisti je : „Prišli k hrobu a hrob bol prázdny.“

Úcta k telu vyplýva z viery vo vzkriesenie. Toto telo, ktoré je chrámom Svätého Ducha, živené Kristovým eucharistickým telom, musí byť chránené a uchovávané vo svätosti. S vierou vo vzkriesenie bude s úctou pochované.

Ako budeme vzkriesení? To presahuje možnosti našej predstavivosti. Sväté písmo zvedavcov neuspokojí, ale poučuje nás o podstatnom: bude to moje telo, ale nie vo svojej terajšej podobe. Bude to telo nepominiuteľné, oslávené, úplne podriadené duchu, ako telo vzkrieseného Pána. Predovšetkým to však bude život úplne s Kristom a Kristovi.

Mikuláš JANČUŠ, 1. ročník

„BLAŽENÝ ČLOVEK“

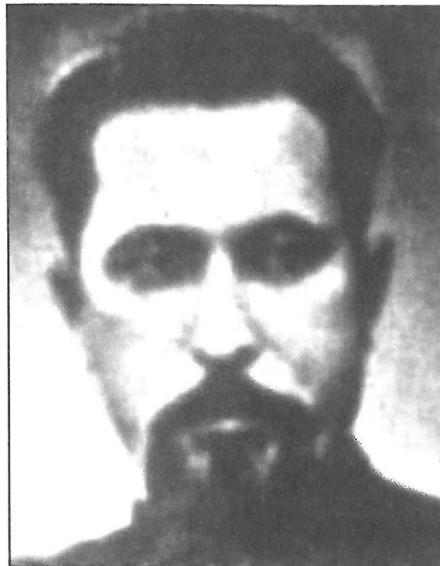
„Blažený človek, čo v Pána skladá dôveru“ (Ž 40,5).

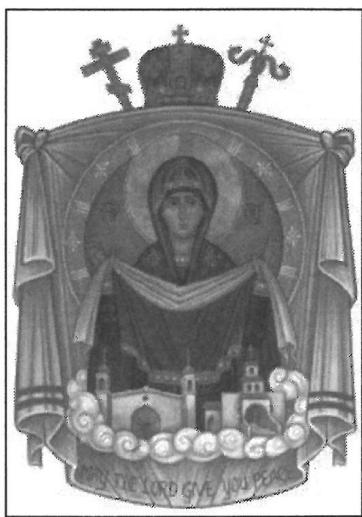
Takýto človek bol aj blažený vladyka Teodor Romža (Mukačevský biskup, tzn. aj biskupskej časti juhovýchodného Slovenska, ktorá patrí pod Mukačevskú eparchiu), ktorého 60. výročie smrti si v tomto roku pripomíname. Odovzdal svoj život a jemu zverenú cirkev do Božích rúk a Pán túto obetu prijal. O jeho živote, mučeníckej smrti a posledných dňoch nám v stredu 21. februára 2007 prišiel porozprávať protojerej o. Michal Maslej. Tento starý, 83 ročný kňaz, je posledným žijúcim svedkom atentátu komunistickej tajnej služby na bl. vladyku Teodora. Ešte ako bohoslovec sa v tých, pre gréckokatolícku cirkev pochmúrnych októbrových dňoch, vybral so svojim vladykom a jeho ďalšími dvoma spoločníkmi na vysviacku chrámu v dedine Lauky na Podkarpatské. Cestou naspäť do nich vrazilo pancierové auto s úmyslom zabíť mladého 37 ročného biskupa, ktorý sa nechcel podvoliť štátnej moci a zradil svoju cirkev. Akoby zázrakom všetci prežili, rozprával o. Michal. Telo mladého biskupa pokryli trosky, takže ho títo zločinci nemohli nájsť a dokončiť svoje dielo. Druhým zázrakom bolo, že auto práve vo chvíli nárazu zastalo, napokoľko železná tyč z voza zablokovala

motor. A tretím zázrakom bolo poštárske auto, ktoré prechádzalo okolo napriek tomu, že v ten deň tade nemalo svoju trasu. Vladyka sa po prevezení do nemocnice rýchlo zotavoval. Preto štátna moc, nenechajúc už nič na náhodu, sa postarala, aby špeciálne dosadená zdravotná sestra vladyku otrávila (1. novembra 1947). Otec Michal so slzami v očiach spomínal, ako ešte v ten deň prijal od vladyku požehnanie a v noci sa už len vo svojej nemocničnej izbe zbudil na veľký hluk a chaos personálu, ktoré ho doviedli k mŕtvemu telu biskupa.

„Blažený ste ak vás budú pre mňa potupovať a prenasledovať a všetko zlé na vás nepravdivo hovoríť“ (Mt 5, 11). Slovami blaženstiev cirkev už v deň pohrebu 4. novembra prehlásila biskupa – mučeníka blaženým, lebo nikto nepochyboval, že položil život za Krista a jeho cirkev. 24. júna 2001 ho Ján Pavol II. blahorečil vo Lvove počas svojej návštevy Ukrajiny.

Martin MRÁZ, 5. ročník

EPARCHIA VAN NUYS

P a s c h a
ako vrchol liturgického slávenia celého roka je všade na svete zaujímavou udalosťou. Naša Cir-

kev na západe USA, v eparchii Van Nuys takisto slávi tento deň dní s podobnou radosťou a nádejou, ktorú človeku môže dať iba Ten, ktorý premohol smrť, ako ho slávime aj my. Medzi zaujímavosti patrí napríklad zvyk, kde sa na mnohých farnostiach stretávajú spoločenstvá mladých pred Paschou a spolu pečú paschálny koláč – teda pasku (či paschu, alebo nech si tu každý doplní, ako ten chlieb volá) a výťažok, ktorý z jeho predaja získajú slúži na ich spoločné aktivity.

Je tu však ešte čosi zaujímavé, a to je modlitba na požehnanie detských paschálnych košíkov (tých, plných čokolády – mňam ☺). Počas biskupskej služby vladuľky Kyr Georga (Kuzmu) bola schválená modlitba, ktorá môže nasledovať hned po požehnaní vajec, syra a ostatných pokrmov. Odporuča sa, aby deti boli pozvané dopredu so svojimi košíkmi a postavili sa pred kňaza.

Kňaz (alebo diakon) : *Modlíme sa k Pánovi. Ľud: Pane, zamiluj sa. Kňaz: Pane, Ježišu Kriste, ty si mal vždy radosť*

zo spoločnosti detí. Aj keď si bol unavený trval si na tom, aby neboli odohnané, ale aby prišli k Tebe, aby si ich mohol požehnať. Požehnaj + tieto deti a + ich košíky veľkonočných vajíčok a sladkostí a všetkého, čo ich košíky obsahujú, s čím budú sláviť tvoje slávne vzkriesenie. Ako budú mať účasť na týchto pokrmoch a sladkostiacich, tak nech ich paschálna radosť rastie. Lebo Ty miluješ všetky deti a my Ti vzdávame radostnú chválu, Kriste, Bože náš, a vzdávame slávu Tebe, spolu s Tvojim večným Otcom a Tvojim presvätym a životodárnym Duchom, teraz i vždycky i naveky vekov. Ľud: Amen.

Táto modlitba je možno pre niekoho smiešna, ale hovorí o veľkej láske tamojšej Cirkvi ku každému jej členovi a pozvaním a požehnaním detí pred spoločenstvom a pred kňazom ukazuje, že aj deti sú súčasťou farského spoločenstva, a že ich radosti sú aj radostami spoločenstva. Ktovia, možno by mohla byť inšpiráciou aj pre nás.

Daniel ČERNÝ, 5. ročník

CHRJSTOS

VOSKRESE

ZÁBAVNÁ STRÁNKA

Milí naši čitatelia!

Pevne veríme, že ste v minulom čísle našli na týchto stránkach príjemné pobavenie a relax. Aj v tomto čísle vám ponúkame niekoľko zaujímavých humorných a pohodových okamihov.

- „Pýtam sa ťa naposledy! Kedy mi vrátiš tú tisícku?“
- „Som skutočne rád, že mi už nebudeš dávať túto nepríjemnú otázku.“

Mama umýva dlážku a Jožko sa pozera na telku. Mama hovorí:

- „Jožko, zdvihni prosím ťa nohy, aby som mohla umyť dlážku.“

A Jožko hovorí:

- „Vidíš mami, bezomňa ani dlážku neutrieš.“

NIEČO Z NAŠEJ KOREŠPONDENCIE

Môj drahý synku!

Píšem Ti pomaľy, pretože viem, že rýchlo čítať aj tak nevieš. Na úvod Ti musím povedať, že už nebývame tam kde sme doteraz bývali. Tvoj otec niekde čítať, že najviac dopravných nehôd sa stáva v okruhu 20 kilometrov od bydliska, preto sme sa prestáhovali. Neviem ti však napísat číslo domu, lebo predošli obyvateľia ho odmontovali a zobrať si ho so sebou, to preto, aby nemuseli meniť adresu.

Všetko je veľmi pekné v novom dome. Aj práčku máme, aj keď nefunguje. Vložila som do nej šaty, zavrela ju a potiahla retiazku a odvtedy som šaty nevidela. Ale nie je to zlé je tu celkom príjemne. Minulý týždeň pršalo iba dva krát. Od pondelka do štvrtka a potom už len od piatku do nedele.

V balíku Ti posielam kabát, ktorý si chcel ale

podľa tvojho otca by bol balík kvôli gombíkom príliš tažký, tak som ich odrezala. Nájdeš ich v ľavom vrecku.

Tvoj brat si predvčerom zavrel kľúče od auta do auta. Dost sme sa obávali lebo trvalo vyše troch hodín, kým ma s Tvojím otcom vyslobodili z auta.

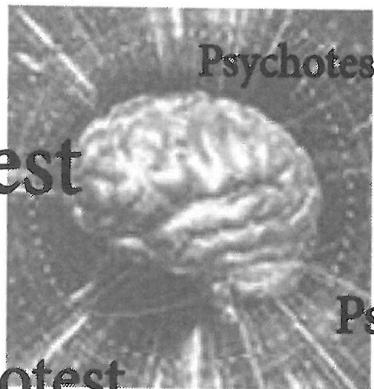
Náš sused minulý týždeň padol do suda s domácou slivovicou. Ihned ho skúšali vytiahnuť, ale hrdinsky ich premohol a utopil sa.

Ale ináč sa nič zvláštne nedeje, všetko je po starom.

Tvoja milujúca mama!

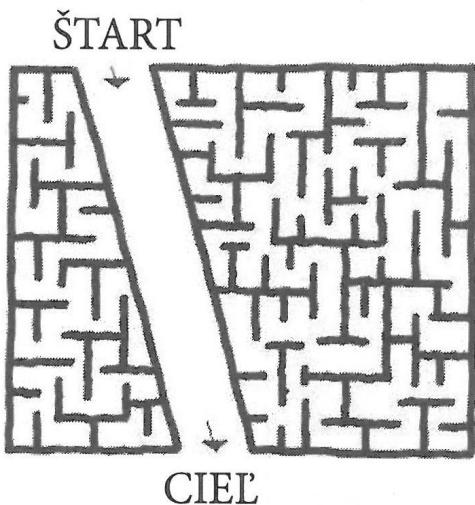
PS: Chcela som ti k prilepšeniu do obálky vložiť nejaké peniaze, ale už bola zasepená.

Psychotest

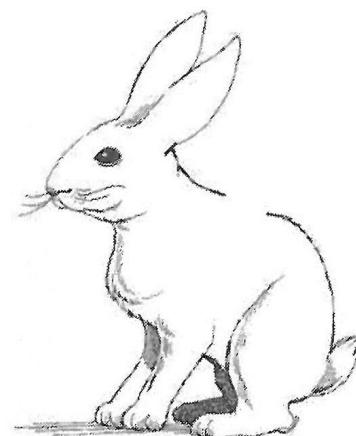

Psychotest

1. Nájdite prosím správnu cestu z bludiska:

2. Autor zámerne nedokončil kresbu zvieratka. Dokážete zistiť o aké zviera ide a dokresliť chýbajúcu časť?

3. Nájdite aspoň jeden rozdiel na obrázkoch:

Stretne kladivo klinec a pýta sa ho:

- „Kam ideš?“
- „Do sveta.“ Odpovedá klinec.

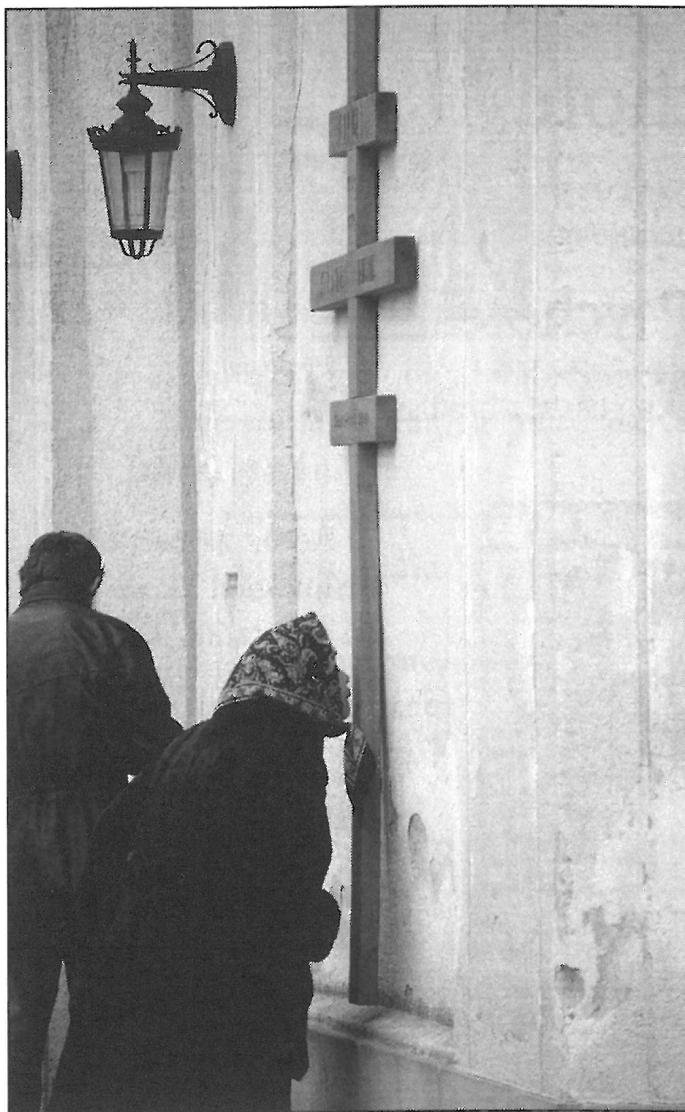
Kladivo nato:

- „Bum, bum, nikam nepôjdeš.“

Ďakujeme vám za čas, ktorý ste venovali nášmu psychotestu.

Správne odpovede posielajte na adresu časopisu. Mikuláš JANČUŠ, 1. ročník

Milovať, to nie je ľahké.
Často sa nazdávaš, že miluješ
a zatial' len seba miluješ
a všetko pokazíš a rozbiješ.
Milovať, to znamená stretáť sa
a na stretnutie musíš vyjsť zo seba
a íst' blížnemu v ústrety.
Milovať, to znamená rozdať sa,
zabudnúť na seba kvôli blížnemu,
človek musí sám sebe umrieť kvôli nemu.

Môj drahý, milovať bolí,
lebo po prvom hriechu – dobre počúvaj –
milovať znamená ukrižovať sa
pre svojho blížneho.

(QUIST, M.: Tvojimi očami. Bratislava : Lúč, 1998, s. 71)

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ', n. f.

Fond podpory, rozvoja a ochrany vzdelávania Gréckokatolíckej cirkvi

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ' vznikol v roku 2001 za účelom podpory, rozvoja a ochrany vzdelávania seminaristov a predstavených kňazského seminára, žiakov základných a stredných gréckokatolíckych a cirkevných škôl, podpory celoživotného vzdelávania biskupov, kňazov a laikov, ochrany a rozvoja duchovných a kultúrnych hodnôt Gréckokatolíckej cirkvi, ochrany a podpory zdravia.

Číslo účtu (SKK): 10006 - 66513060/4900

Číslo účtu (EUR): 810003 - 6318060/4900

IČO: 36167126

Adresa: sv. Ján Krstiteľ', n. f.

Správca fondu: ThDr. Miroslav Dancák, PhD.

Sládkovičova 23, 080 01 Prešov

tel.: +421 051/75 673 80

mdancak@unipo.sk

fax : +421 051/75 673 77

web stránka: <http://www.gojdic.sk/>

Navštívte našu web stránku: www.gojdic.sk

